

Оныя Сърби напротивъ въ Българско-то окружие, несж щѣли никакъ да ся задоволять съ такова едно устроение; и ни единъ немисляше на таково нѣщо, за кое-то не трѣба никому да ся види чудно.

На съвсѣмъ другъ начинъ ся възвисихъ Сърби-тъ убо въ Българско-то окружие отъ оныя въ Ядаръ и Радѣвинѣ, и то съ неописанѣ голѣмѣ опасность и напряжение, — а понатакъ и още поголѣмо ги зло постигна. И спорѣдъ както бѣхъ вече заплетени въ най-голѣмѣ опасность чрезъ непостоянство-тъ на порта-та, сиречь като остави тя яничары-тъ, кои-то вече чрезъ единъ ферманъ бѣше изгонила, да ся пакъ завържатъ, докара на Сърби-тъ да си помислятъ: че кой ще имъ помогне после, ако турска-та страна стане по да напръдова, а тѣхны-тъ работы тръгнатъ назадъ, пакъ имъ привзематъ Турцы-тъ всичко, кое-то имъ ся е паднало сега, понеже ся това прение непрѣстано продължава?

Сърби-тъ желаяхъ да си придобѣятъ за въ бъдуще едно по-голѣмо гражданство, и като за срѣдство на това тѣхно намѣрение повикахъ единъ християнску силѣ на помощъ, сиречь Русѣ.

И още въ мѣсяць Августъ 1804. год. отидохъ три посланицы: Прота Ненадовичъ, Юванъ Протичъ и Петъръ Чарапичъ въ Петроградъ. Въ Фебруарый 1805. год. върнахъ ся и донесохъ поволенъ отговоръ.

Русія имъ каза да представятъ желание-то си въ Цариградъ и общала имъ ся че ще ги тя тамъ подпомогне.